

Ó, szállj le Isten újra a Mennyből
 És hallgasd meg ma panaszos imánk:
 Fogja le kezéd azt a korbácsot,
 Mellyel a rossz sors gazul ver miránk.

Ó, szállj le Isten! Erre, ide jöjj!
 Hol a szegénység kint és jajt fogan...
 Amerre bédán és didergő ajkkal
 Bővebb kenyérre éhesek sokan.

Ó, szállj le Isten közénk a Mennyből
 És védd meg azt a sok százezret,
 Ki véres lábbal fut, mert kergetik...
 Ki mind magyar, ki mit se vétkezett.

Ajándékosztó égi angyalok,
 Szálljaok ti is erre a tájra!
 Hozzatok békét, munkát és erőt
 A bus magyarok karácsonyára!

Aldott karácsony sok, sok angyala:
 Az örömből is sokat hozzatok!
 Hozzatok el a karácsonyfákkal
 A nagyon boldog magyar holnapra!
 Móra László.

Mit mesél a fenyőfa?

Irta: Köhalmi Julia.

Az ég angyalkái fáradhatatlanul, szünet nélkül szórták, hintették a fehér pelyheket a fekete földre. Kristálytisztá, fényes csillagokként, sziporkázva hullottak, keringéltek, pilinkéztek a magasból, patyolatszinű püspöksüveggel himezték ki a házakat, kunyhókat, palotákat egyformán. És eltűnt a földről minden szenny... minden szenvedés: szikrázva, vakítva ragyog nappal éppugy, mint a holdfényes éjszakákon...

Unalmas, fáradt délután van, éppolyan, mint tegnap, vagy tegnapelőtt... A végtelen magyar pusztaságon olyan fájoan egyformák ezek a téli délutánok. Igazán csak télen pusztá a pusztá! Napokon át mást sem lehet hallani, mint Szélurfi monoton dudorászását, ha ugyan bele nem rikkant olykor-olykor a kéménybe... Most is megirigyelte az angyalkák játékát. Szárnyára kapta a pajzánul kergetőző fehérséget és eszeveszett táncot kavart benne. Siránkoztak, jajgattak a hópihék: „De goromba vagy Szélurfi!”

Bizony, legjobb ilyenkor a jó meleg kályha mellett s nézni, mint pattog a parázsra vetett venyige... Hogyan kapdossa a szobára lehullott szürkéséget a fel-felpislogó láng pajzán játéka...

Most éppen azon versengenek, melyik tudja halálra ölelni a karjuk közt vergődő fenyőfahasábokat . . .

Szemem a tűzbe téved, látom a táncoló lángokat . . . s a vöröses, sárga lángokban úgy hallok, a múlt mesél. Feltűnik a titokzatos jövő . . . Szeretem elmélázva nézni, nézni a táncos lángokat . . . Olyan érdekeseket látok bennük . . . Valóság ez? . . . álom? S a lángnyelvekkel küszködő-birkózó fahasáb mesélni kezd . . .

. . . Nincs talán még két esztendeje sem annak — kezdte beszédét a fenyőhasáb —, hogy sudár termetem minden megcsodálta. Csodálatos! — mondták az arrajárók — ilyen tökéletes szépséget csak a jó Isten keze alkothat . . .

Gondolhatod, hogy a szívemet ilyenkor majd szétfeszítette a büszkeség. Nagy göggel tekintettem körül társaim közül s nagyon lenéztem őket. Igen, büszke voltam nagyon . . . mert én voltam a legszebb valamennyi társam között! A lábamnál egy patak csörgedezett s én egész napokon át egyebet nem tettem, csak el-elnézegettem tükreben pompás alakomat. Ha a szellő játékosan megcsókolta koronámat, olyan boldogság remegett végig rajtam, hogy belefájdult a szívem is. Büszke voltam . . . és fölvettem a harcot magával az Éggel is, mikor a víz tükrén táncoló fénycsóvákra borítottam árnyékomat.

Azt hittem királynő vagyok . . . Nem hallottam a körülöttem döngicsélő méhecskék nászindulóját . . . Nem láttam az aranyruhás erdei tündérék versenyfutását, a tarka szárnyu pillangókat . . . Nem vettem észre a gyémántharmatot, melyet a tavasz csókolt füre, fára, virágra . . . És nem értettem a kikelet ezüstcsengőjü édes-bus dalát . . . Semmit sem láttam, semmit nem hallottam: csak önmagamat! Igen, ilyen voltam . . .

Hej, azóta sok idő telt el. Giling-galang, giling-galang kongat a szoba mély csöndjébe nagyanyám ittfelejtett órája . . . És az elvarázsolt kastélyból előlépett Csipkerózsika s mosolyogva bókolt a mesebeli királyfinak. Hatot ütött az óra . . . giling-galang . . .

Az óraütések eloszlatták a szobára terpeszkedő szürkéséget. Érdeklődve vártam a fenyőhasáb szavait.

. . . Már a patak is befagyott — suttogta a haldokló hasáb — és az én irigyelt zöld ruhámat fehér lepel takarta. Nagy, rettenetes némaság vett körül, szinte fojtogatott. Csak a hollók károgtak keserűn reám: kár . . . kár. Siratták a napsugárban ringatózó arany buzatengert. És a fehér tenger csak nőtt körülöttem, egyre nőtt . . . Azután mély álomba merültem. Az álom még szebb jövőt mutatott élém . . . Ó, álmaim, ti kedves, soha nem teljesedett álmaim . . . Egyszer aztán nehéz fejszeceapások hasítottak belém. Felébredtem. Emberek állottak körülöttem. Talán éppen azok, akik annyira megcsodáltak . . . Most az életemre törtek.

Fejszét fogtak rám, hogy kidöntsenek . . . Egyre sürűbben hullott reám a csapás, végre elszédültem . . .

Az éjszaka fekete palástot borított a földre. Házikókban, palotákban csodaváró gyermekszemek lesték-várták a kicsi Jézuskát . . . Minden házba beragyogott már a betlehemi csillag s földöntuli fénye lángralobbantotta az apró, színes viaszgyertyákat . . . Megszólalt az angyalok csilingelő ezüstcsengetyűje . . . feltárult egy ajtó és remegő kis térdek omlottak le szépségem előtt . . . Ott állottam egy tündérszép palota fényes termében, roskadásig rakva ékességgel . . . Soha sem tudom elfelejteni ezt a pillanatot. Az életem legszebb napja volt! A felzengő karácsonyi zsolozsmás ének átjárta minden részemet s velük zengtem én is:

Dicsőség, mennyben az Istennek . . .

Ó, de sok örömben, bódogságban volt részem. Csodálni jártak az emberek. Nem győztek betelni szépségemmel . . . De . . . amint fogyott rólam a sok csecse-becse, a csillogó aranylánc, úgy fogytak csodálóim is . . . Végre kifosztva, megtépázva úgy álltam ott . . . mint . . . És itt elakadt az én fenyőhasábom szava, csak el-elcsukló zokogását hallottam. — Azután rám sem néztek többé, meguntak, s egy szép napon kidobtak. Azután ott hervadtam az udvar egyik zugában. Egyik levelem a másik után halványult el bánatában. És akkor eszembe jutott, hogy soha többé nem láthatom testvéreimet, akiket akkor lenéztem . . . hogy soha többé nem büszkélkedhetek a patak tükrében . . . hogy többé senki sem néz reám, nem hint felém friss csókokat a hajnali szellő... egészen elszomorított. Tudtam, miért van ez: Isten büntetése volt nagy gőgösségemért.

Azóta sokat szenvedtem. Egy reggelen végre valami szegény koldusasszony vitt magával. Piszkos, büzös kis viskóba dobott. Majd apróra vágta sudár törzsem is . . . Ezt már alig éreztem . . . Eladott. Jó pénzt kapott értem. Így kerültem ide, e halálra ölelő lángok közé.

A fahasáb elhallgatott. A lángok már halálraölelték, nem sokára néhány összeomló zsarátnok mutatta helyét . . . Szegény, büszke fenyőfa . . . Söhajtottam utána . . . Vége . . .

A büszke fenyőből — hamu lett s Szél-urfi szárnyain bizonyosan eljutott már Meseországba, ahol Hamupipőkéék várták nagy örömmel. Mig mosolygószemű, meseváró gyermekek lesznek a világon, Hamupipőke otthonából sem hiányozhat a hamu . . .

Giling-galang . . . giling . . . galang . . . eljárt az idő. A szobám sötétjében már hetet vert ki méltóságosan az óra. Csipkerózsika mosolyogva bókol királyfiának, azután ő is pihenőre tér... Giling-galang . . . giling-galang . . . Nagyanyám órájának kongása összeölelkezett a puszta kicsi harangjának imádságos hangjával . . .